

Ferencz Imre: *Kétség; Gyakorlatok; Nem írtam szonettkoszorút* (versek) **2.**
Márton Evelin: *Tekerőlant* **3.**
„A szabadság annak a lehetősége, hogy új dolgokat fedezhettek fel.” André Ferenc beszélgetése Szöllősi Mátyás költővel, íróval, fotóriporterrel **4.**
Szöllősi Mátyás: *Ápolási osztály. Részlet a Fóbia című regényből* (próza) **6.**
Karácsonyi Zsolt: *Belső tízezer* (próza) **8.**
Fecske Csaba: *A szívéről; „Apáca fíngotska”; LXXV* (vers) **10.**
Thomas Perle: *fekete hó*. Szenkovics Enikő fordítása (próza) **11.**

Pavilon 420

Werner Nikolett: *Akvárium; Arról a balatonfüredi napról; Egyik dobozból ki, másikba be; Gól; Hasonlat; Így marad; Késik; Rendezőelv; Túl-túl-túl; Kákáni üzenet* (vers) **13.**
Karamán Hunor: *Fény* (1.) (próza) **15.**
Benkő Imola Orsolya: *A szívhangom megszökött; Kábé ott* (vers) **17.**

Kovács Péter Zoltán: *Az emberélet útjának egy véletlenszerű pontján* (Szöllősi Mátyás: *Szabad*) **18.**
Eszteró István: *Mennyire boldogok* (vers) **19.**
Antal Balázs: *Világgá válni* (Szilágyi István: *Agancsbozót; Szilágyi István. Beszélgetőtárs Fekete Vinc*) **20.**

Kinematográf

Farkas Boglárka Angéla: *Ballada a mulandóságról* (Martin McDonagh: *A sziget szellemei*) **22.**

Theátrum

Bartha Réka: *Színház a sorok között* (Sepsiszentgyörgyi Tamási Áron Színház. Pintér Béla – Darvas Benedek: *Gyévuska*. Rendező: Hegymegi Máté) **23.**

Kritika

Szöllősi Mátyás: *Életigenlés líraian* (Bánki Éva: *Át*) **24.**

Fülszövegek

Böjthe Pál: *Az intellektus ereje* (A Tokaji Íróklub tanácskozása 1986) **26.**
Teleki Réka: „Születő szövegben a folyó” (Makáry Sebestyén: *Delta*)

Képregény

Vincze Ferenc, Csillag István: *Ahol a medve* **26.**

Amplitúdó

Jakabffy Tamás: *Hvalite imja gaszpodnye!* **27.**

Artefaktum

Mărcuțiu-Rác Dóra: *Vannak vidékek, még vannak* **28.**

FERENCZ IMRE

Kétség

Borsodi L. Lászlónak

Nem szoktam fellapozni a régi könyveimet, és újraolvasni a régi verseimet. Elhúltam tőlük? Elhúltak tőlem? Nem tudom könyv nélkül elmondani a saját verseimet. (Mint mások!) Szégyen? Ha tananyag volnék, és rajta lennék a vizsgatételen, megbuknék magamból! Inkább egy következő vers megírása izgat, egy következő könyv kiadása foglalkoztat. Ami majd végre olyan lesz, amibe talán évek múltán én magam is szívesen belelapozok, mi több, veszem a fáradságot, és „kívülről” megtanulok belőle néhány verset. Mint ahogy ifjúkoromban megtanultam másoktól verseket, mert tetszettek, és szavaltam magamban magamnak azokat... Talán soha nem jutok el odáig, hogy magamat magamnak szavaljam? Talán sohasem jutok el magamig? Talán addig jutok el, hogy egyik napról a másikra megfogalmazódik bennem: „Nem írok többé egyetlen sort sem!” Mert olyan a világ! Mert nem érdemes! Mert az is bolond... Holott az ok bizonyára bennem lesz, vagyis amikor nem fog menni az írás, nem magamban keresem a hibát, hanem a körülményekben. Csak odáig ne jussak, hogy feltegyem végül magamnak a kérdést: „Élet volt-e az életem?” Mert nem fér kétség ahhoz, hogy a halálom az halál lesz!

Gyakorlatok

Fekete Vincének

Gyakorlat teszi az embert mesterré. Ha gyakorlod az életet, életmester leszel. Ha gyakorlod a jóságot, a szeretetet, akkor a jóság, a szeretet mesterévé válsz. Ha gyakorlod a költészetet, versmester leszel. Mindez logikus, nemde? Egyszer aztán kezded gyakorolni az öregséget, és ha kitartónak bizonyulsz, mestere leszel az öregségnek. Öreg mester, mesteröreg. Aztán egyszer csak a betegséget is kezded gyakorolni, és mestere leszel a betegségnek. Gyakorolni kezded közben a felejtést is. Feledékeny leszel, végül mesterfelejtő. Kezded gyakorolni az elmúlást. Mestere leszel az elmúlásnak. Leszel kezdő halott, aztán haladó halott, végül mesterhalott. Gyakorlat teszi az embert. Gyakorlat teszi a költőt. Életgyakorlat. Halálgyakorlat. Sokat kell gyakorolnia az embernek, hogy végül serény múmia legyen...